

Sygn. akt I UK 197/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania G. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem
w drodze do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 marca 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 10 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa .../15,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w K. wyrokiem z 10 stycznia 2017 r., na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z 5 października 2015 r. i oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z 12 stycznia 2015 r. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy w dniu 13 czerwca 1996 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczony zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego, to jest: art. 57 ust. 1 w zw. z art. 57b ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) oraz art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i

chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) w zw. z art. 49 ust. 1 (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.) przez ich niewłaściwe zastosowanie, odmówienie skarżącemu uznania go za niezdolnego do pracy i nieprzyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy w dniu 13 czerwca 1996 r.

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazał, że zaskarżony wyrok rażąco narusza Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej, która w art. 67 daje skarżącemu prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo. Stwierdził dalej, że prawo to, z którego skarżący przez wiele lat korzystał, zostaje mu odebrane nie dlatego, żeby odzyskał zdolność do pracy, bo z wiekiem raczej się ją traci aniżeli odzyskuje, ale dlatego, że zmieniła się polityka organów państwa wobec obywateli pobierających świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Argumentował, że jeżeli w czasie niedługo po uchwaleniu Konstytucji RP skarżący zostaje uznany za niezdolnego do pracy w sytuacji faktycznej, która do dnia dzisiejszego nie uległa żadnej zmianie, nie zmieniła się też ani Konstytucja, ani też w sposób istotny prawo materialne mające zastosowanie w sprawie skarżącego, to nie ma podstawy ani faktycznej, ani prawnej do tego, żeby zabierać skarżącemu to *sui generis* prawo nabyte. Wskazał, ponadto, na obowiązek państwa ochrony osób niepełnosprawnych wynikających z art. 69 Konstytucji RP. Skarżący stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie normy konstytucyjnej, które jest zawsze kwalifikowanym, rażącym naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z tych okoliczności, a jego uzasadnienie zawierać

argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Należy jednocześnie podkreślić, że każda z wymienionych wyżej przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. postanowienie SN z 19 lutego 2014 r., I UK 412/13, LEX nr 1646034 oraz powołane tam orzecznictwo). Argumenty przemawiające za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej nie mogą być oderwane od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia objętego skargą (por. postanowienie SN z 23 stycznia 2014 r., I UK 365/13, LEX nr 1646124).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnił jej oczywistą zasadnością ze względu na naruszenie norm Konstytucji RP, a ściśle jej art. 67 oraz 69. Przy czym wniosek ten oparł na twierdzeniu, że od momentu uznania go za niezdolnego do pracy do dnia dzisiejszego jego sytuacja faktyczna nie uległa żadnej zmianie.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w przypadku gdy skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera na twierdzeniu, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienie SN z 27 sierpnia 2008 r., II UK 82/08, LEX nr 785531). Oznacza to, że w celu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, nie wystarczy w treści skargi zawrzeć stwierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona, lecz należy wykazać tę okoliczność przez odwołanie się do takiej argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienie SN z 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541).

Skarżący nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie skargi opiera się na założeniu sprzecznym z podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku. Skarżący stwierdza, że nadal jest niezdolny do pracy i stan ten nie zmienił się od momentu uznania go za niezdolnego do pracy niedługo po uchwaleniu Konstytucji RP. Tymczasem Sąd Apelacyjny, w wyniku przeprowadzenia postępowania dowodowego, ustalił, że

wnioskodawca nie był niezdolny do pracy na dzień 1 listopada 2014 r. jak i na datę wydania zaskarżonej decyzji. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na kwestionowaniu ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność.

Przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadnia również twierdzenie o naruszeniu norm konstytucyjnych, jeżeli uwzględnić konstrukcję przepisów Konstytucji RP wskazanych we wniosków. Zgodnie z art. 67 Konstytucji RP obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę i inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego; zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa. Z kolei art. 69 Konstytucji RP stanowi, że osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczaniu egzystencji, przysposobieniu do pracy lub komunikacji społecznej. Obie cytowane regulacje odsyłają do ustawy. Tym samym pozostawiają ustawodawcy uregulowanie form pomocy państwa na wypadek niezdolności do pracy czy niepełnosprawności. Skarżący tymczasem, stawiając tezę o rażącym naruszenia prawa, ograniczył się do zarzutu naruszenia ww. przepisów Konstytucji RP, nie precyzując przepisów ustawy określających zakres i formy zabezpieczenia społecznego, które zostały – w jego ocenie - naruszone w sposób kwalifikowany (ewidentny). Przy takiej redakcji wniosku powołanie się na prawa ujęte w Konstytucji RP samo w sobie nie uzasadnia oczywistości skargi kasacyjnej.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowiono jak w sentencji.